

Βούρδουλας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΤΕΡΠ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 22 23

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Και μὲ τὰ τόσα βάσανα
πάλι ή Βουλή γλυκειά 'ναι..

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ω 'Αθηνᾶ γλαυκώπις
μπροστά στὸ ἄγαλμά σου,
ἰκέτης στέκω ταπεινός,
παρακαλῶντας σε δὲ Θεά
στὶς σκοτεινὲς διάνοιες
νὰ ρίξῃς λίγο φῶς.

Ο Ζεὺς μᾶς πήρε τὸ μυαλό
μᾶς θόλωσε τὴν κρίση.
Μὰ σὺ θεά πονετική
λυπήσου μας παρακαλῶ
καὶ κάνε νὰ γυρίσῃ
ξανὰ ή λογική.

Τὸ ἔνδοξον φυτώριον
ἡ πόλις τῶν ἀγώνων
καὶ τῶν σεπτῶν μνημείων,
κατέστη σανατόριον

μεγάλων παραφρόνων,
σωστὸ φρενοκομεῖον.

Και μὴ μᾶς δίνης συμβουλές
διαίθερία κόρη.
Τὸ πάθος εἰν' θανάσιμο.
Σπάνε μονάχα κεφαλές
μὲ τὸ βαρύ σου δόρυ·
ἀξίζουνε τὸ σπάσιμο.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ ..

— Εἰς τὰ «Ολύμπια», πρόκειται νὰ δοθῇ καὶ αὐτὸς δεῖπνον πρὸς τιμὴν παρεπιδημούσης καλλιτέχνιδος τοῦ ἀσματος,
καὶ ἐκ μέρους ὑψηλῆς προσωπικότητος;

— Μετὰ τὴν προχθεσινὴν πα-

ράστασιν τῆς «Σατανερὶ», ἡ-
νούσθη γνωστὴ ηὐρίσκεια νὰ λέγη
ἐξερχομένη τοῦ θεάτρου διὰ ή
«Ποτανερὶ» εἶναι πρώτης τάξεως
ἔργον;

— Η μηχανικὴ υπηρεσία τοῦ
Δήμου κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς
Νομαρχίας, ἐπανεστρέψασαν τὴν
έντρουφα εἰς τὴν μελέτην τῶν
βόθρων;

— Ερχονται κατ' αὐτὰς δια-
κόσιοι μηχανικοὶ καὶ ἐπιστάται
κτιολων διὰ νὰ ζητήσουν εἰς
γάμον ισαριθμούς δεσποινίδας
τῆς πόλεως μας;

— Ο κ. Δημαρχος δὲν παρε-
χώρησε προχθές τὸ θεωρεῖον
τον εἰς δέιπνον της πολι-
τείας, καὶ βρήκαν τὸ μπελά των
οι χωροφύλακες;

Σ.Η.—Κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀπο-
φάσεως τοῦ τοποτηρητοῦ, δύναται
ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδό-
σεως αὐτῆς, νὰ ἀσκηθῇ προσφυγὴ
ἀπ' εὐθείας, ἐνώπιον τοῦ Πατριάρ-
χου τῶν Παλαιομερολογιτῶν ἐν
Ἀθήναις. Η προσφυγὴ δέοντα νὰ χαρ-
τοσημανθῇ διὰ χαριοσήμου τοῦ
ΤΑΚΕ φέρουσα ὅμως χρονολογίαν
κατὰ τὸ παλαιόν ημερολόγιον.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Φρονῶ τῶς μόνο οἱ κλέφτες πρέπει
νὰ φοροῦν γάντια. Οἱ τίμιοι δὲν
ἔχουν ἀνάγκην, γιατὶ τὰ χέρια τους
ἔναινται καθαρά.

Αλλὰ βλέποντας διὰ ή χρήσις τοῦ
γαντιοῦ ἐγενικεύθη, συμπεραίνω, πῶς
δὲν θάμεινται τίμιοι ἀνθρώποι στὸν
κόσμο.

Ηθελα νὰ ξέρω γιατὶ μιὰ γυναῖκα
χαίρεται διὰ τὴν ἀποκαλέσης περ-
δίκα, καὶ θυμώνει ἀν τὴν ὄνομάσης
καρακάξα.

Μήπως καὶ τὰ δυὸ δὲν εἶναι
πουληδά, ἀδελφέ;

Γιὰ ν' ἀποκτήσης ξυλοκέρατα (χα-
ρούπια) πρέπει νὰ πληρώσῃς.

Γιὰ ν' ἀποκτήσης ὅμως σκέτα, κέ-
ρατα, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ φον-
τίσης σύ. "Ασε τὴν φροντίδα στὴ
γυναῖκα σου, κ' ἔννοια σου..."

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΥΡΙΠΙΣ

ΓΙΑΛΑΝ ΓΚΙΟΤ

Σ' τὰ παληὰ τὰ χρόνια, ή γυναίτσις, φουρούσαν κουντουγόνια μὲν μήλου, ένα τιπέ πάνου στὸν τσιφάλιντουν κουντιστμένουν, μὲν σαλάτις γύρου γύρου, τοὶ φουστις φαρδιές, ἀπὶ τζαμφὲ μιταξούτον. Κάναν τοὶ μὰ μόδα, βάζαν πάνου πάνου τοὶ κάτου κάτου σφούστα, ἀπ' ἔνα ἔλεντον γύρου, τοὶ κάνταν φουσκουμένις, σὰ φεύτηκα πρόματα, τοὶ τὰ λέγαν «μαλαχόφια». Μὲ ντοῦ τσιφὸ βάζαν κουρσέδις, γιὰ νὰ φινόντιν λιγυρὲς τοὶ νόστιμις!

Ἐνα διάστημα βάζαν κάτιξεν γόφ' πάνους στὰ καπούλαντουν, νὰ πουρπατοῦν νὰ κνιόντιν, ἀπὶ πίσουν. Παράξιουν γούστουν!

Τώρα κάνιν τὸ ἀνάπουδα, ἔγυμόντιν, οὐλότιλα. Τὰ βγάζιν οὐλὰ! Μηδὶ μανίτσα κάνειν, μηδὶ κάρτοις βάζειν. Ἀφοῦ ἔρζωνται τοὶ τὰ φρέδια ντουν, τοὶ τὰ ζουγραφίζουν μὲν τοὺς πυνέλουν, τοὶ βάφουν τὰ μάγλαντουν τοὶ τὰ χείλαντουν, τοῖν πλιὰ νὰ τὸς γιλᾶς!

Θέλιν νὰ φινόντιν σὰ Τσουκόντις, ἄμι κουλιὸς τοὶ κουλιὸς τσαλέντα βαρέλι. Ἄς εἰνι δά!

Τοὶ νὰ βάζαν δὰ κανένα ζουγράφουν τεαθρουπλᾶς νὰ τὸς καταφέρ καλά, μὲν καταπιανόντιν μουναχέστουν τοὶ γινόντιν σὰ Θὲμι τοὶ σχόδισμα!

Πάνουν σ' μόδις ἀς σᾶς πῶ τί ἔπαθι ἔνας ἐμπουρας, τόπουν ποὺ συνιθητοῦνται ἡ γόφ.

Ἐνας ἀχτάρες ἵψιρι ἀπ' τὸν ἰβρῶπ κατὸ κουμάτια. Ἀμα εἰρταν στὸν Κουμέρι, πῆγει νὰ τὸς παραλάβ, πὶ Τουργίας ἀκόμα.

Ἄνοιξαν δά, τὰ εἶδαν, τὸ λέγι ή Μπασρὶ ἐφέντης:

— Νὲ ντὶρ μποῦ; (Τί εἶνε αὐτά;)

— Νέισα, γιὰς ἐφέντημι γιάς. (ἄστα, γράψε ἐφέντημι γράψε).

— Νὲ γιαζαίμ; (τὶ θὰ γράψω;)

— Γιούς γιαλάν γιαζότ! (έκατὸν φευτόκολ....!)

— Βάϊ! βάϊ! βάϊ! Μποϊγλὲ σεϊγλὲ γιαζάλιομι γιά! (Κύριε ἔλενσον, γράφονται τέτοια πράγματα;)

Νὲ γιαζάριμ, νὲ βερίριμ, σύχτιο μποιροῦνταν! (οὔτε τὰ γράφω, οὔτε τὰ παραδίδω, φεύγα ἀποδῶ!)

Ἡ καῦμένους, τάφιρι μπαστούνια.

Ἀρχινᾶ τὸ τιμινάδις, βάζει μπαζίσα μέσα στὰ χέρια τοῦδι, τσέπαθι νὰ ντοῦ καταφέρ νὰ γράψε μὲν τὰ τιφτέρια: «Κατὸ μαραφέτια γυννιτσίσια».

Ἀμα τὰ κατάφιρι, τὰ πῆρι τσέφη, τοὶ τὰ πούλι πλιά, το' ανάθιμα ἀν ἴβγαλι τοὶ τίποντα, γιὰ νὰ τὰ βάζειν ἡ γυναίτσις νὰ καμάρων!

Ἐφτα τραβοῦσαν τοὶ τραβοῦν ὡς τὰ σήμαρα γιαθρῶπ ἀπ' τσιγναίτσις.

Γιὰ νὰ δοῦμι ὡς ἔιτέλι, τὶ θὰ κάνιν ἀκόμα! !

(δ. ε.)

Αρωματικὰ Σαπούνια

ΜΕΤΑΞΑ

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ

ΕΜΜΕΤΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΠΑΔΙΑ

Στὰ καλὰ καθούμενα, πέθανε ὁ παπᾶς της καὶ ἡ παπαδιὰ ἡ καῦμένη μέσα στὸ ἄλλα ντέρτια τῆς καὶ στὰ βάσανά της σκέφτονταν μονάχη της ποὺ. Θὲ ν' ὅπομένη.

Ἐίχε τὸ κεμέρι του, ὁ παπᾶς βαρβάτο σπίτια, ἀμπέλια καὶ χωράφι μὰ δὲσταύτα δὲν φτάνανε, καὶ τὸ κάτω κάτω νέα ἀκόμη ἡ παπαδιὰ, δὲν ἦταν γιὰ ράφι.

Ἡρθαν ἡ γειτόνισσες γιὰ τὴν παρηγόρια καὶ καθήσαν χώρια κ' εἴπαν καὶ ξανάπανε γιὰ τὴν παπαδιὰ του τοῦ παπᾶ τις ἀρετές καὶ τὰ ἔργατά του.

Κ' ἡ κλαμένη ἡ παπαδιὰ τις ὅμολογούσε κι' ἄλλες τοῦ παπᾶ ἀρετές π' ὅσο τις θυμότανε πειότερο θρηγοῦσε, ἀρετές, ποὺ βέβαια δὲν ξέραν αὐτές.

Ξέρετε, εἶνε ἔθιμο κι' αὐτὸ δταν θὰ θάψουνε παπᾶ, θὰ πάνε στὴν παπαδιὰ νὰ τὴν ψιλορωτανε πῶς θέλει τὸν παπᾶ νὰ θάψουνε, ξαπλωτό, ἡ καθιστό, γιατὶ ἔχει σημασία τὸ θάψιμο. «Αν εἶνε καθισμένος ἡ παπαδιὰ σ' αἰώνια χρεία καταδικάζεται, κι' ἄν εἶνε ξαπλωμένος τότε ἡ χήρα Ξαναπαντρεύεται ἡ κακομοῖρα..

Ρωτήσανε λοιπὸν τὴν παπαδιὰ πῶς θέλη νὰ τὸν θάψουν τὸν παπᾶ της, μὰ κείνη δὲν τοὺς ἔβγανε μιλιά.

Μὰ πάλι πήρε θάρρος ἡ καῦμένη καὶ βρίσκοντας ως τόσο τὴ μιλιά της ἀπάντησε κλαμένη:

— Τὶ νὰ σᾶς πῶ, ἀγαποῦσα τὸν παπᾶ μου κι' ἄν μ' ἔχῃ ἀσφαλισμένα τὰ υστερνά μου ποιός ξέρει τὶ συμβαίνει... καὶ γιὰ αὐτὸ θάψετε τὸν ξαπλωτό! ...

Ο ΛΑΪΚΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΜΑΤΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Θεός σχωρέστον! δὲν τῷχε πιστέψει Πρὶν νὰ τὸ πάθει.... νάθελε πεθάνει.

Τὶ κρῖμα! Μὲ τὴ ρίμα καὶ τὴ σκέψη Κι' ἀθάνατον μποροῦσε νὰ τὸν κάνῃ

Τὸν ἑαυτό του — μὰ πρὶν τὰ διορθώσῃ Φεῦ! τοῦτανε γραφτὸ νὰ κακαρώσῃ,

Δίχως παρά, βιβλίο του νὰ ἐκδώσῃ...

Μήτε παπᾶ νὰ τὸνε παραχώσῃ.

Τρέξαν οἱ φίλοι, πῆγαν στὸ Δεσπότη

Κ' ἔτσι τὸν θάψαν μόνο — σὰν ιππότη...

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Γῆν ἔχοις ἐλαφράν, βρὲ κακομοῖρη, Ποῦ πᾶς ἔτσι καὶ σὺ μὲ τοὺς κοινοὺς

Ανθρώπους ἀπ' τὸ τρίχινο Γιοφύρι

Νὰ φᾶς πιλάφι μὲ τοὺς ἀλλουνούς...

«Ἄς ἦτανε προτύτερα μιάν δρά

Νὰ βγάναν τὰ πορτραΐτα σου στὴ φόρα

Γιὰ νὰ πληρώνωντε τὴ νεκροφόρα...

Ο ΓΛΥΠΤΗΣ

Αύτὸς καλὰ τὴν πέρασ' ἐδῶ κάτου

Στραβά, κουτσά πελέκας τάπαυτά του

Κι' ὅταν ἔσωνε κείνα ποὺ μασούδησε

Σταυρούς γιὰ πεθαμένους πελεκούδησε

Μὰ ἄφησε τὴν τιμὴ γιὰ τὸν δικό του

Σ' ἔνανε, βερεσέ... συνάδελφό του....

* * * * * Αγ. Παρασκευὴ 1933 X. Χάρης

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ποτὲ μὴν ἀναβάλης τὴ δουλειά σου γιὰ αὐριό, ἐκτὸς πειὰ μὲν εἰσαιδυσκούλως!

Τὰ γλυκά σας

ΣΤΟΝ «KRINO»

Δουκάκη Προκοπίου

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΚΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

Ο κ. Βασιλάκης μικροπωλητὴς βελονῶν ἐπισκέπτετο κάθε πρωὶ τὰ μπεζεστένια ποὺ ἐργάζονται οἱ οάπται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀρχιζε ὁ ἔξης διάλογος:

— Καλὴ μέρα σας κύριοι!

— Ω καλῶς τὸν κ. Βασιλάκη, καλημέρα σας!

— Αγαπάτε βελόνια;

— Μάλιστα.

— Τί εἰδους βελονίων ἀγαπάτε, μὲ χρυσίον;

— Μὲ χρυσίον!

— Ποίου ἀριθμοῦ;

— Εκτὸν καὶ ἐβδόμου.

— Πολὺ καλὰ κύριε, δρίστε.

— Πόσα ἔχουν κ. Βασιλάκη;

— Πέντε λεπτὰ διθωμανικά, ἥγουν δσμανλίδικα.

— Δὲν κάμε τέσσαρα;

— Οχι κύριε, περιόλαβε τὴν χερματικὴν ποσότης, καὶ ἔκβαλέ μας τὸ πρᾶγμα, δὲν συμφέρει κατὰ τὸ φαινόμενον ἥγον δηλαδὴ καὶ δηλονότι!

— Πολὺ καλὰ κ. Βασιλάκη, μὰ τὰ βλέπω κάπως σκουφιασμένα.

— Εχετε δίκαιον κύριε. Τὰ εἰχαμε εἰς τὸ Τζιβαέρ Μπεζεστένι διὰ προφύλαξιν ἐκ τοῦ πῦρ, ἔλαβαν δλίγην ύγρασίαν καὶ ἥλλαξαν τὸ χρῶμα τους, μερικῶς καὶ δχι γενικῶς.

— Ωραία, καὶ ποὺ κατοικεῖτε κ. Βασιλάκη;

— Ένατοκούσαμεν εἰς τὸ ἄγω μέρος τοῦ Διπλοφαγαδίου, κατοικία τῶν εὐγενῶν, ἀπεκει μετεκομίσθημεν εἰς τὸ Χάζ Κιού, πλησίον τοῦ κ. Κοφίδα, δστις εἶναι καὶ αὐτὸς ἐπτανήσιος καὶ ἔχομεν καὶ δλίγην συγγένειαν μερικῶς καὶ δχι γενικῶς.

(δ. ε.)

ΠΛΩΜΑΡΙΤΙΚΟ

ΓΙΗ ΓΑΔΑΡΟΥΣ

Ἡ σμιτάρεια μας τοῦ Μαρούγω

ΕΟΡΤΑΙ & ΓΛΕΝΤΙΑ

Προχθές, τοῦ ἀγίου Στυλιανοῦ ἑορτάζοντος τοῦ φίλου κ. Στέλιου Καραπάτη ἔγένετο ἡ καθιερωμένη συγκέντρωσις εἰς τὴν οἰκίαν του, τῶν φίλων καὶ φίλενάδων (τὸ τελευταῖον μὲ τὴν καλήν του σημασίαν διὰ νὰ ἐμεθα ἔξηγημένοι.)

Θεωροῦμεν ἄσκοπον ν' ἀπαριθμήσωμεν ὁνόματα. Θὰ σημειώσωμεν ἀπλῶς διτὶ παρεύρεθησαν 72 στόματα μὲ ἔξησκημένας σιαγόνας, ὅπλισμένας δ' ὁδόντων ἐν ἀρίστῃ καταστάσει, ἐκτὸς μᾶς ἢ ὅποια ὑπέστη κατὰ τὸ μεσονύκτιον περίπου, ἀβαρίαν τινά...

Τὸ 72 ταῦτα στόματα ἀντεπροσώπευον ὅλας τὰς τάξεις καὶ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα.

'Αντιπροσωπεύοντο δῆλαδὴ διπολιτικός κόσμος, διτραπεζιτικός, διλογοτεχνικός, διδημοσιογραφικός, διέκτελωνιστικός, διδημοσιούπαλληλικός, διαύτοκινητιστικός κ. τ. λ.

Θαῦμα θαυμάτων ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς φαγητά καὶ καρυκεύματα.

Θά ἐλέγαμεν ὅτι διαύτοκος εἶχε συνεργασθῆ μὲ τὸν Σαβαρέν διὰ νὰ ἐκπηδήσῃ ἡ μεγάλη ἑκείνη ποικιλία, καὶ ἡ ἀπαράμιλλος γευστικότης.

Μέγας, ἐπιβλητικός, καὶ ἀσυναγώνιστος ύψος ὅλας τὰς ἐπόψεις, ἔδεσποζεν ἀνάμεσα εἰς δλους δ. κ. Μίδης.

"Οπως ἔτρωγε καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν, ἔκαμεν ἐντύτωσιν Γαργαντούα.

Παρὰ τὸν ἐπιβλητικὸν δύκον τοῦ δ. κ. Μίδη, ζιστατὸ διαύτηροπεύοντος τὸν τραπεζιτικὸν κόσμον, μειδιῶν μὲν ἐπιχαρίτως πρὸς τὸ ὀραῖον φύλον, ἀλλὰ ταυτοχρόνος καὶ τρώγων ἄνευ διακοπῆς.

"Ἐτερον ἐκάτερον" τρώγει κανεὶς καὶ διὰ τοῦ στόματος καὶ διὰ τῶν δόφθαλμῶν.

"Ο διαύτηροπεύοντος τὸν αὐτοκινητιστικὸν κόσμον ἔχασε πρὸς στιγμὴν τὸ πηρούνι του.

Μετὰ πολλᾶς ἔρεύνας ἀνεύρεθη τοῦτο εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα πράκτορος ἀτμοπλοΐας

— "Η τρίαινα τοῦ Ποσειδώνος εἰς τοὺς θαλασσινοὺς ἢ εἰς τοὺς διαύτηροπεύοντος τῶν, εἶπε κάποιος.

"Ἔστω ἡ τρίαινα, προσέθεσεν ἄλλος, ἀλλὰ καὶ αἱ ξανθαὶ Ναϊάδες..."

— Παρὰ τὸν διαύτηροπεύοντον τὸν αὐτοκινητιστῶν, ἐκάθητο διαύτηροπεύοντος τῶν προμηθευτῶν βενζίνης.

Διὰ μίαν στιγμὴν ποὺ ἔξι ἀπροσεξίας ἔχυθη δλίγη μαγιονέζα εἰς τὸ φουστάνι παρακαθημένης δεσπόλινδος, διαύτηροπεύοντος τοὺς προμηθευτὰς βενζίνης προσεφέρθη νὰ ἀποπλύνῃ τὴν κηλίδα διὰ βενζίνης.

"Ἄλλος διαύτηροπεύοντος τὸν λογοτεχνικὸν κόσμον τὸν ἡμπόδησε παρατηρήσας ποιητικότατα.

— Κηλίδες ἐπὶ ἐνδύματος

ΝΤΑΜΔΙΚΟ

Εἶδα κάποιον στὴν πόρτα σου
μὲ κόκκινο ζουνάρι...
Τι ἔχει μὲ σένα, δὲ μοῦ λές
νὰ δώκη καὶ νὰ πάρη :

Βρὲ δὲ σοῦ τῶπα, πῶς ἂν θὲς
νάχωμε πάντα δόμονοια
τὰ νταραβέρια νὰ κοποῦν
μ' αὐτὰ τὰ φιλιντρόνια :

Ξέρεις πῶς εἰμ' ἀράθυμος...
Τ' ἄτιμο φυσικό μου
ξέρεις ἀπάνω στὸ θυμό
βρίζω καὶ τὸ Χριστό μου.
Γ' αὐτό, πῶς τάμπλεξε ἄσχημα
δός του νὰ καταλάβῃ
κι' ἀν θέλει νὰ σοῦ κουνιστῇ
πρῶτα νὰ μεταλάβῃ!..

ΟΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

'Η ἐκκλησιά ἀπὸ κόσμο ἦταν φάρκα...
'Ο ρήτορας σοβαρὴ παίρνοντας στάσι
'Ο 'Αντίχριστος—εἶπε— μὲ τὴ σάρκα
ζητάει πάντα τοὺς ἀνθρώπους νὰ γελάσῃ.
Τὰ πράγματα τὰ πλέον δύμορφα μᾶς τάζει
κι' διτὶ τὸ νοῦ τ' ἀνθρώπου ξεσηκώνει.
'Ηδονὲς καὶ πλούτη μπρός στὰ μάτια βάζει
καὶ τῆς λύπες κρύφτει καὶ τῆς πόνοι.
'Αδελφοί, προφυλαχθῆτε ἀπ' τ' ἄγαθά.
'Ο 'Αντίχριστος μὲ τοῦτα μᾶς μεθᾶ!

καλύπτοντος ἀρίστης ποιότητος
περιεχόμενον, ἀποπλύνονται
διὰ τῆς γλώσσης...

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἥκουσθη
κατ' ἀρχὴν σιγά, ἀλλὰ κατόπιν
δυνατά ἐκφωνηθεῖσα ἡ φράσις
«Λόγο! Λόγο».

Πρὸς πάτην ἀπηνθύνετο ἀγνοοῦμεν..

Γνωρίζομεν μόνον ὅτι εἰς
ἀπάντησιν ἥκουσθη ἀπὸ κάπιον κύριον, τὴν ταυτότητα
τοῦ δοπίου ούδεις ἀντελήθη,
τὸ ἔξῆς :

«Δένεις μέθα ἡμεῖς ἑκείνοι οἱ
ὅποιοι θὰ δύμιλησωμεν κατόπιν
ἄλλοτρίων ἐπιταγῶν,

· 'Ημεῖς εἶμεθα ἑκείνοι οἱ
ὅποιοι μόνον αὐθορμήτως δύμιλομεν.»

Διὰ τοὺς ἀμφιτρύωνας θὰ
ἡμπορούσαμεν νὰ εἴπωμεν τὸ
ἔξῆς.

"Οτι πολλοὶ εἶναι ποὺ ἔξο-
δεύουν διὰ τὴν ἑορτὴν των,
ἀλλὰ δλίγιστοι ἑκείνοι ποὺ
μαζὸ μὲ τὰ ώλικὰ μέσα διαθέ-
τουν τὴν ἀνοικτοκαρδούνην,
τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ψυχικὴν
τῶν λεπτότητα αὐτὰ ποὺ κυρίως
σκλαβώνουν τοὺς προσκεκλη-
μένους των.

Αὐτῶν τῶν ψυχικῶν δώρων
ἔγινε τοιαύτη σπατάλη, δύστε
θὰ ἡμποροῦσε νὰ σκανδαλίσῃ
οἰονδήποτε ήθικορρυθμίτην.

Εύτυχως, δένεις ὑπῆρχε κανένας.

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΓΑΛΟΣΙΚΑΙ ΕΡΙΔΕΣ

Αὐτὸς ἐρμηνευτής 'Ἐλληνικῶν
κι' ἀμύντωρ τῆς ἀρχαίας μούσης
κηρύσσεται ἀναφανδὸν
ὑπὲρ τῆς γλαιφρᾶς καθαρευούσης.

Αὐτὴ τύπος γυναίκας πρακτικῆς
μὲ λόγια, μὲ κινήσεις ζωηράς
κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς δημόπικῆς
καὶ μάλιστα ὑπὲρ τῆς μαλλιαρᾶς!

ΝΤΑΜΔΙΚΟ

Εἶδα κάποιον στὴν πόρτα σου
μὲ κόκκινο ζουνάρι...
Τι ἔχει μὲ σένα, δὲ μοῦ λές
νὰ δώκη καὶ νὰ πάρη :

Βρὲ δὲ σοῦ τῶπα, πῶς ἂν θὲς
νάχωμε πάντα δόμονοια
τὰ νταραβέρια νὰ κοποῦν
μ' αὐτὰ τὰ φιλιντρόνια :

Ξέρεις πῶς εἰμ' ἀράθυμος...
Τ' ἄτιμο φυσικό μου
ξέρεις ἀπάνω στὸ θυμό
βρίζω καὶ τὸ Χριστό μου.
Γ' αὐτό, πῶς τάμπλεξε ἄσχημα
δός του νὰ καταλάβῃ
κι' ἀν θέλει νὰ σοῦ κουνιστῇ
πρῶτα νὰ μεταλάβῃ!..

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

Πρόγραμμα Κυριακῆς.

Σταθμὸς Δημ. ζργων

«Εὖθυμη χήρα, τοῦ Φιλιππούφοσκου.

Σταθμὸς Ούτζας

Ρωμαῖος καὶ 'Ιουλιέττα" ὅπερα τοῦ Πετεινέφοσκου.

Σταθμὸς Βαλάκη

«Οἱ Μπαστάρδοι» καὶ «Τὰ παραμύθια τῆς χήρας» (κονσέρτο γκρόσσο).

Σταθμὸς Όλυμπιων

«Πάολα (δηλαδή «πάω γιὰ δλα») τοῦ Κατσανώφ.

Σταθμὸς Π. Ε. Π.

«Μισθοδοσία ἐπιστάτου» συμφωνική συναυλία Ρουσόφοσκου—Λαζανώφ.

— Παρντόν! εἶπε κάποιος, ποῦ μπορῶ,
"Ενα τέτοιο 'Αντίχριστο νὰ βρῶ ;...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΛΥΑΡΙΑ

Μιὰ γυναῖκα νὰ μιλᾶ δίχως γλώσσα νάχη
καὶ νὰ φτιάνῃ πρόσποση καὶ γλωσσοπερνάχι
δυνατὸ μοῦ φαίνεται.

"Ομως νάχη γ λω σ σ α κι' ἀδρανῆς νὰ μένη
νὰ μὴ φλυασῇ ἀλλὰ νὰ σωπαίνῃ
αλ... αὐτὸ δὲ γένεται !..

Ο ΠΑΤΕΡ ΠΑΊΣΙΟΣ

Ο διάβολος βρίσκοντας μὰ μέ-
ρα τὸν πάτερ Παΐσιο νὰ κάμη
καὶ πού μεταπάθειαν
καὶ τὴν προσευ-
χὴν τοῦ, τοῦ λέγει :

— Δὲν ντρέπεσαι, ἄγιος ἀγνωπός
νὰ προσεύχεσαι σὲ τέτοιο βρώμικο
μέρος κανόντας μάλιστα καὶ μὰ
τετοια βρωμοδούλεια;

Ο πάτερ Παΐσιος, ποὺ ἀμέσως
ἀνεγνώστε τὸν διάβολο ἀπὸ τα
μικρὰ κερατάκια του, δὲν ταρά-
χητε καπόλου, ἀλλὰ βλέποντάς
του κατάματα, τοῦ λέγει καλοκά-
γαθα :

— Αὐτὸ τὸ πράγμα αὗ μὴ σὲ
στενοχωρεῖ. (1) Θεός πέρονει ἑκεί-
νο ποὺ ἀνεβάνει ὑψηλά, κι' αὐτὸ
εἶναι ἡ προσευχὴ μου. "Οσον ἀ-
φορᾷ ἑκείνα ποὺ πέφτουν κάτω
εἶναι δικό σου δίκη. Πάφτα λο-
πὸν σοῦ τὰ χαρᾶ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ 'ΒΟΥΡΔΟΥΛΑ'

ΟΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Τι σημαίνει «ἀνθρωπός τοῦ κό-
σμου»?

— Ανθρωπός τοῦ κόσμου σημαίνει
νὰ φορῇ καλὰ τὰ ρούχα σου, νὰ
φιλήῃ τὸ χέρι τῶν κυριῶν νὰ δύμιλῆς
ἀπὸ δλές τῆς γλώσσας μερικές φρά-
σεις, νὰ ύποκρίνεσαι τὸν σοσι

"Οπου δὲν πέφτει λόγος πέφτει

Διεύθυνσις:

ΚΥΡΙΑΚΗ

3 Δεκεμβρίου 1933

ΛΕΦΘΟΡΟΣ ΚΑΒΕΤΣΟΥ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Τηλέφ. 341

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησία Δρ. 100

'Εξάμηνος » 55

'Εξωτερικού

Δολ. 2 Σελ. 10

Φρ. Γαλ. 40

ΓΗ ΒΑΛΑΚ' Σ ΛΙΠΟΥΤΑΧΤ' Σ

Τοὺν τοιῷ ποὺ γῆ
Βαλάκ' εἶχι τὸν μ' κρόδο
τὸν μαγαζέλλ, «Τάπο-
βρύχιον», ποὺ ἔστουψήγις
τοῦ Ἰμπινις μέσα, οὐλ
γοὶ σουφρέδ' δις ἰρχόνταν
τοῖ καθοῦνταν μαζί τ', τοὶ γι-
βιζιντίζαν μὴ τὰ χουρατά τ'. Κουν-
τὰ στ' σουφρέδ' δις παγάναν
τοῦ ἄλλ, τοὶ πώτους τοὶ καλλίτε-
ρους γῆ Παναγιώτ' γῆ Κουκλά-
δας, ποὺ τοὺν ἄλλαξι τοὺν ἀδέξα-
στου τ'.

Μὰ μέρα γῆ Βαλάκ', ποὺ εἰν-
ταν στὰ κέφια τ', ἀρχίν' σι νὰ λέγ'
γὰ τῇ Σμύρνῃ, τοῦ ἀπάνου στ' ν
κουρέντα τ' θ' μύθ' τοι μὰ δ' λιὰ
ποὺ ἔπαθη, τόπου ποὺ εἶχι τοῦ
γαλατέδ' κου στὸν Κουρδιλιό.

«Εἴτανε Κεριακή (λέγ' γῆ Βα-
λάκ') καὶ μὲ τοὶ ἄλλοι τοὶ συ-
ντρόφιδοι ἵκατέρηκα τὸ βραδάπι
ἀπὸ τὸ Κορδεγιό, γὰ νὰ πάρουμε
τῇ γλασίδα μᾶς στὸ μεγάλο ξαγ-
δοπλαστεῖο στὸ Καί. Τότες
στῇ Σμύρνῃ ἴγυριζαν οἱ πολιτισά-
ντοι μὲ τοὶ φαντάριδοι καὶ
ἴπιαν τοὶ λιποτάχιδοι. Εγὼ εἰ-
μούνα τότες παλλικαράμι ἀκόμα
ἄμουντακο κι ὅλα τὰ πορίταια τῆς
Σμύρνης ἱωλιανούνταν μιατέ
μου. Στὸ δρόμο μᾶς ἵσταμάτησαν*
δυὸ πολιτισάντοι γαὶ μᾶς εἴπανε
νὰ περάσουμε στὸ καρακόλι, γιατὶ
μᾶς ἵπηραν γὰ λιποτάχιδοι.
Ἔγενεφα τότες στοὶ ἄλλοι νὰ
σκυροπίσουνε, κ' ἐγὼ μ' ἔναν πῆδο
ἰθρέθηκα στὸ βαποράκι, καλέ, ποὺ
ἴτιανε γῆ τὸ Κορδεγιό. Οἱ πολι-
τισάντοι τὰ ἵχασαν καὶ ἵτεχαν
σὲ λωλού. Δὲν ἵπερασε ἔνα κονάρ-
το τοῇ ὥρας κ' ἐγὼ εἰμούνα πάλι
στὸ Κορδεγιό. Οἱ πολιτισάντοι
ἴφορθήθηκαν κι ὅλη ἡ Σμύρνη ἴ-
βούσε μὲ τοὶ ἀνδραγαθίες μου.
Ἄπὸ τότες μοῦ ἴμεινε καὶ τόνομα
«Σειτάν Βαλάκ».

Γῆ Κουκλάδας τ' γῶν ποὺ τέ-
λειουσι γῆ Βαλάκ', στέκουντον
ἀπὸ πίσου τ', τοῦ Ἰσαμ νὰ παῖξ
τοῦ μάτ σ', σ' τοὺν καθῆς ἔνα σα-
ρώ' στοὺν τσιράλι τ'. τοὶ τόχουνσι
ῶς ταῦτα τ'. Γῆ Βαλάκ' πουλέμα
νὰ βγάλ' τοὺν σαρώ' τοὶ γῆ Κου-
κλάδας τόχουνι πῖο μέσα. Κάπουνι
στοὺν καποντὲ βγάζ' γῆ Βαλάκ' τοὺν
σαρώ' τοὶ, βλέπουντας τοὺν
Κουκλάδα ἀπόξουν ἀπ' τὸν μαγαζί^{τ'},
τοὺν φουνάζ' ἀριθμούμενους:
«Ἴβι Παναίτιο μου, νὰ μὴ σὲ
πάσω ρὲ Κοκολάδα, γιατὶ δὲ θῦ
σὲ γλυτώσῃ κανένας, ποὺ νὰ πάρῃ
διάλοκος τὸ σοῦ σου τὸ ἐφέδι-
κο».

Βασίλειος Ἀποῖκος

ΣΤΗΝ "ΑΙΓΑΛΗ,,

τοῦ ξακουστοῦ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΟΥΦΛΟΥΖΕΛΑΗ

τρώτε καὶ πίνετε σχεδόν τζάπα

Τὸ Φόλμον Δρ. 2.

Bouρδουλας

ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ

ΟΙ ΦΑΡΣΕΡ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

— Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος;
— Μάλιστα.
— Είναι δυνατόν νὰ δῶ τὸν κ. Κο-
μίλη σας παρακαλῶ;
— Κομίλης ἔδω..
— «Ἀκουσε Εύαγγελε, ἔχω ἔνα
μάτσο παληές ἐφημερίδες.
Μοὺ τὶς ἀλλάσσεις μ' ἔνα μάτσο
καινούρια χιλιάρικα;

— Εμπορικὸν Ἐπιμελητήριον;
— Ναι, ναι...
— Ο κ. Ματθαίος;
— Ο ίδιος..
— Εδω Ιωάννης, Λουκᾶς καὶ
Μάρκος οι τρεῖς Εύαγγελισταί. Εσύ
γιατί χωρησες ἀπό μάς!

— Πυροσβεστικός σταθμός;

— Ναι.
— Φωτιά, φωτιά!

— Ποῦ;

— Στὰ μπατζάκια σας!...

— Προδενεῖον τῆς Ἀγγλίας;

— Μάλιστα.

— Ποιός στὸ τηλέφωνο;

— Ο Πρόξενος.

— Χαίρω πολύ. Εδω Γεώργιος
βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας.

— Ποιός αὐτοῦ;

— Ζερμπίνης.

— Α! έσσε είσαι Τάκη;

— Έγω, ποιός τηλέφωνε;

— Επήρημα τὴν ἐντολὴν νὰ σου δια-
βιβάσω τηλεφωνικῶς τοὺς χαρετι-
σμούς τοῦ κ. Κουρτζῆ!

— Δημοκράτης αὐτοῦ.

— Μάλιστα.

— Ηλαθαν τὰ νέα στοιχεῖα σας.

— Μάλιστα.

— Τότε, ἀν θέλετε νὰ τὰ ἔχετε
πάντοτε καινούρια, σας συμβουλεύω
νὰ μή τὰ μεταχειρισθῆτε!

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΕΣ

Μετ' εὐχαριστήσεως πληρο-
φορούμενα δτι κατόπιν θερμο-
τάτης παρακλήσεως δ. κ. Βαλά-
κης ἔδέχθη νὰ συμπράξῃ μὲ τὸν
διπερεττικὸν διάσον Νικολέσκο,
λλαν προσεκῶς δὲ θὰ πρωταγω-
νιστήσῃ εἰς τὰ ἔργα «Η Λού-
ση καὶ τὰ ιορδόνια της»
καὶ τὸ «Χρηστινάκι».

Προμηνύεται ἀληθῆς θρίαμ-
βος γιατὶ «θὰ πᾶνε στὴν
παράσταση σηστὸν λοιπόν
ξενύχτιο δοι, κ' οἴταμο-
ρόζιδον».

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

«Μί του στόμα ἀρά μάρα
μι τὰ ζέρια ξιραμάρα»

(Κάμε δηλαδή μὲ λόγια, ἀστεῖα,
ἄλλ' δχι μὲ χειρονομίες).

«Χαΐδιμένους παπᾶς

τοι στ' ικιλησιά ιλάνγι»

(Λέγεται γιὰ τοὺς χαῖδημένους
ποὺ κάνουν γι' αὐτὸν τὸ λόγο ἀκριβῶς,
ἔνα σωρὸ ἀτοπα).

«Ού ωπλούς τρέφει μάγουλα

τοι ξιγυνιώνει κώλουν»

(Σημαίνει δτι οι τεμπλῆδες σωμα-

τικῶς είναι περίφημα, ἀλλά σίκον-

μικῶς καταστρέφονται).

ΠΛΩΜΑΡΙΤΙΚΑ

· Αθάρωμιστας Μιλαχροινή, σά-
ποισιβάλαν σὶ βγάλαν.

(Νά μήν ἀβασκαθῆς Μελα-
χροινή δπως σεθαψαν ἔτσι σὲ
βγάζουν).

· Ελαχέσμας, κάτσι φάγει.

(Μιά ποδ μᾶς ἔλαχες πάνω
στὸ φαγητό, κάτσε νὰ φάς).

· Φάγια πτάλα.

(Φάγε καὶ κατόπιν ἔλα).

· Επέρισυ, αὶ λεμονέαι καὶ αὶ
πορτοκαλέαι ησαν πλήρεις ἀν-
θέων, φέτου μουρηή κρόημ
καθγόλ!

(Σὲ νεόπλουτες ἀγράμματες).